

Fins sempre, Ramon Fort!

«No estem mai preparats per a la mort i menys d'una persona tan significativa per Cànoves»

"**No m'ho puc creure**" crec que és la sensació que molts de nosaltres tenim avui. "No pot ser veritat". No estem mai preparats per a la mort i menys d'una persona significativa per Cànoves com en Ramon.

Permeteu-me que faci una metàfora. Estem envoltats de natura, sobretot d'arbres, i tots i cadascun d'ells són importants i tenen la seva funció. Però si ara algú talés l'alzina surera que presideix l'entrada de la plaça tots, sense excepció, trobaríem un buit de pes en el nostre poble. Aquest sentiment de buidor i tristor és el que governa Cànoves des de dimecres.

Ens diuen constantment que ningú és imprescindible però no és del tot cert. Hi ha persones que fan un paper cabdal a la comunitat, a la gran família que som, i en Ramon n'és un.

Amatent, cordial, actiu, amorós, generós, intel·ligent, creient... tots tenim adjectius amb carisma per en Ramon perquè és una persona que no deixava a ningú indiferent.

A mi, personalment, m'ha ensenyat una de les signatures més importants de la vida: el perdó. És llarg d'explicar però he d'agrair-li, de tot cor i sincerament, aquesta lliçó magistral.

M'oblido de moltes facetes de la seva ànima que estan als vostres cors i que a partir d'ara mantindrem com a record càlid, talment com un tresor autènticament canoví.

Des de la fe d'en Ramon, que és quelcom que ha viscut activament i compartit amb tots nosaltres, us convido a quedar-vos amb una imatge. Fa dies que, si us fixeu bé, haureu vist unes flors grogues, radiant, alegres, que inunden els vorals dels camins. Són senzilles però d'una grogor que inspira llibertat. Tenen uns tubercles comestibles i que podríem associar a l'aliment del nostre esperit. Les podeu conèixer com a nyàmeres però tenen un altre nom, Ramon, i sembla que enguany han sortit més esplèndides que mai per recordar-nos, per sempre més, al nostre bon i insubstituïble amic.